

Гръдската библиотека

ОБЪЯВЛЕНИЯ:
по оз. газетам
111 стр. 30 коп. на кв. см.
160 стр. 25 коп. на кв. см.
Вс. 111 стр. 30 коп. на кв. см.
160 стр. 25 коп. на кв. см.
111 стр. 30 коп. на кв. см.
160 стр. 25 коп. на кв. см.

Прихраната въ Добруджа.— Венделъ за Добруджа.— Отношението между сжознатитъ. Германската првва за кон-
доминиума и турско-българския споръ. Ромъния за Добруджа въ 1878 г. Министерската криза.— Мисията на
Мааше.— Войната на добруджанци.— Изъ Ромъния и чужбина.— Хроника.— Мартирологъ.

за Добруджа. — Отгласеният божд сжаният в Гърмската првса за клн-
уе. Ромъния за Добруджа въ 1878 г. Миниерската првза. Мисията на
буруджанци. — Изъ Ромъния и Чужбина. — Хроника — Мартирологъ.

[illegible][illegible]

Д. ВЕНДЕЛЪ ВЕДЕЕЪ ЗА ДОБРУДЖА.

Продължение.

(2)

Венделъ се опитва да обясни желанието на добруджанци да се присъединят към България с известни стопански съображения. Той казва: »Възможността една такава склонност към България на юртимски добруджанци без разлика би могла да се обясни с надеждата, че с принавяването им от една, основана на едрото землевладение държава, към една такава, основана на дребното землевладение, те ще подобрят своето социално положение. Но твърди същевременно, че с това нямало да настъпи „смествена промяна“, защото въ противоположност на Ромъния, дребната собственост и без това била силно развита въ Добруджа. Съвсем вярно е, че дребната собственост характеризира отношенията на собствеността въ Добруджа; но не е вярно, че няма да настъпи смествена промяна въ досегашното „социално“ положение на добруджанци, ако Добруджа се присъедини към България. Цифрените данни характеризират само отношенията на собствеността въ момента на констатирането, но не и политиката на чокоевската олигархия, която се упражнява надъ добруджанското население отъ 1880 год. насамъ. Венделъ твърди, че ромънското население въ Добруджа презъ 1880 год. е било едва 36.6 %, презъ 1908 год. то е достигнало 52.52 %, т. е. за 28 год. то се е увеличило съ 16.22 %. Явно е, че това е станало не чрезъ естественъ прирастъ, а чрезъ изкуствена колонизация и то за сметка на собствеността на мѣстното население, безъ разлика на възраст и народност, което въ продължение на не повече отъ 30 години ще бъде поставено въ невъзможни поземлени отношения. При политическото, национално и религиозно безправие, въ които бѣ поставено, населението изнемогвало и подъ стопанственото безправие, защото цѣлата на ромънското държавничество бѣ не да въвежда редъ въ Добруджа а да ромънизира. Присъединението на Добруджа къмъ България, вънъ отъ това, че спасява населението и „безъ разлика“ отъ националенъ, религиозенъ и политически гнетъ, но, преди всичко, прѣмахва и опасната перспектива да бъде подведено подъ знамената на поземлените отношения въ сѣмънската Ромъния. А такава промяна, не е незначителна, но е равна на сместването на това население, защото Венделъ самъ знае, че най-бруталната форма на землевладение е тази, въ която собствеността и работниците сѣ отъ различни националности. Отъ тази перспектива добруджанци иматъ, вънъ отъ исторически и етнографически права, и естественото право да се запазятъ. Не очакваме, че Венделъ ще бъде човѣкъ, който да умаловажи тѣзи тѣхни права.

Ний не искаме да задигъ всички заключения отъ окончателното настаняване на Ромъния въ Добруджа, за бъдещите стрѣмения на ромънскитъ къмъ

югъ и новитѣ язви, които биха се разкрили за балканскитѣ народи. 1900, 1913 и 1916 год. ясно ги чертаатъ. Намъ ни е безразлично дали ромънскитѣ искатъ да се спускатъ къмъ югъ. Трѣбва да се разбере, че който иска да владѣе Добруджа, трѣбва да държи и източните крѣпости на Балкана, а който иска да владѣе тѣзи крѣпости трѣбва да мине презъ трупа на България. Впрочемъ, Венделъ изглежда, че не е противникъ и на това. Като разглежда значението, което Кюстенджа има за Ромъния, казва, че откъсването на Добруджа отъ нея и закривало прозореца къмъ море. Презъ Кюстенджа били изнесени 1/10 отъ ромънскитѣ храни и 1/10 отъ петрола. И за да запази това прозорче за Ромъния, Венделъ, слѣдъ като жертвува добруджанското население, е готовъ да жертвува и България. Независимо отъ чудовищното игнориране на досегашните отношения между Ромъния и България при наличието на ромънската Добруджа, той изпуска изпрѣдвидъ онази крупна промяна въ ролята на Добруджа за Ромъния, която настъпи съ резултатитѣ отъ войната на изтокъ. Кюстенджа до сега имаше значение само по отношение износа на петрола и неговитѣ продукти, защото презъ това пристанище се изнасяха 1/10 отъ послѣднитѣ въ Букурещъ, респ. съ специалния допълнителенъ петроленъ договоръ между Германия и Австро-Унгария, отъ една страна и Ромъния, отъ друга, петролниятъ износъ се насочи на западъ, къмъ централните сили, а петролниятъ трѣбъ се насочи къмъ Гюргево. По отношение износа на храни, въпрѣки фаворизиращата политика на ромънскитѣ правителства, Кюстенджа не можа да добие особено значение освѣнъ да отдели 1/10 отъ този износъ, включително хранитѣ отъ Добруджа. Дунавскиятъ пътъ, макаръ и да закрѣзва презъ зимитѣ на изстѣпни години, остана за ромънския износъ на храни, както и за вноса на артикули отъ вънъ въ Ромъния, незамѣнитъ. Независимо отъ това, за този износъ и вносъ презъ Кюстенджа, Ромъния добива чрезъ букурещкия договоръ известни гаранции, които въ нищо нѣма да и попрѣчатъ да използва този пътъ въ най-широкъ мащабъ. Добруджа, съ тази промяна слѣдъ букурещкия миръ, прѣстава да има за Ромъния онази крупно стопанско значение, което имаше преди войната. За въ бъдеще тя не би била стопанска врата на Ромъния къмъ море, а само политическа порта за вѣншнелство на нейнитѣ господстващи класи въ живота на Балканитѣ. Пророчеството на Мартиломанъ, цитирано отъ Венделъ, че отстъпването на Добруджа ще доведе до положение на едно латентно неприязнелство съ България въ продължение на 50 години, има само такъвъ смисълъ. Вѣрно е, че на чокоевската класа ще се отнеме възможността да се издѣси въ Балканската политика, както до сега, и че тя нѣма да се прости така лесно съ това, но нейното отклоняване отъ такова вѣншнелство е едно отъ най-важнитѣ условия за балканския миръ. Прѣдъ тази печалба, откъсването „насилствено“ на Добруджа отъ Ромъния бѣдѣше.

Но и тукъ Венделъ оперира съ чужди понятия

Той търси само метитѣ, които отстъпването на Добруджа нанесе на Ромъния въ полза на България, но прѣзлѣта онази грамадна печалба, която Германия добива съ този актъ. Не бѣ оградена, когато в. „Nordd. Allg. Zeitung“ заяви, че Ромъния при каквото и да е политическо решение, трѣбва да бѣде спечелена за Германия за едно дълго време. Германската политическа съобразка, че до тѣмъ цѣлъ не доведатъ не спороветѣ около ромънската дилемата, а преди всичко стопанското подчиняване на Ромъния подъ централнитѣ сили. Съ нищо друго те не постигна това тѣмъ, както съ откъсването на Добруджа. За да се спечели Ромъния, откъсна се Добруджа, но се откъсна тѣмъ, че Германия задоволи своитѣ стрѣмения напълно, а съ кондоминиума добруджанската проблема още повече се усложни. Това е истина, която при едно изложение на резултатитѣ отъ Букурещкия миръ не трѣбва да се игнорира. (Слѣдва).

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

Norddeutsche Allgemeine Zeitung. Единоразовното положение, което зае цѣлата германска преса по македонския въпросъ, донесе едно успокоение за възбудената и загрижена българска преса. Ако все пакъ се оставатъ тукъ-тамъ по нѣкои нападения отъ редакциите на нѣкои вѣстници, то не бива това нѣщо да се надценява извънъ мѣрката. Едно обективно тълкуване между българската и нѣмската преси, между добри приятели не може да бѣде вѣрно. Прѣдложеността на Турция и България по между им да се споразумѣятъ по Маришкия въпросъ, излизайки отъ голѣмитѣ политически гледища, бѣше продиктувано отъ съображението, че въпросътъ за разбирателството съ Турция е много по-важенъ, дори най-важното нѣщо. Въ това се съгласяватъ съ насъ и още много авторитетни български държавни мъже и политици, като наиримѣръ народния прѣдставителъ Качевъ, който въ току що издадената си брошура върху България и Турция доказва исторически, че и двѣ държави иматъ като общо прѣдварително условие военната си сигурностъ и защитата. Това признание не е отрица и ограничава отъ нѣкой въ България; отъ това се разбира, че разбирателството съ Турция е едно българско национално изискване.

Германскиятъ интересъ е да се постигне разбирателството безъ недоразумѣния. Колкото много и дае заинтересована Германия да се постигне успѣшно разбирателство на олюра, толкова малко тя може чрезъ едно налагане отъ своя страна да се намѣси въ него, макаръ и да и донесе това благодарността на благодарителствания, но за това цѣлъ за въ бъдеще ще се възбуди едно медовѣрие въ балканскитѣ държави къмъ Германия, за вѣншнелството и въ отношенията на балканцитѣ. Какво друго може повече да направи Германия, откогато да съзвѣта за разбирателство, а нѣмската преса какво други можеше да отори освѣнъ това което писахме, за да се не радватъ на два лагера, български и турски?

Разрѣшението на добруджанския въпросъ чрезъ кондоминиума ни се упрѣква. Ние писахме по това, че кондоминиума е едно българско прѣдложение въ Букурещъ. Това не може да се успори. Въпрѣки това българската преса вързаваша, че българскитѣ делегати въ Букурещъ неохотно сѣ били поставени прѣдъ

Проф. Романски и Д-ръ Пенанковъ.

Продължение отъ бр. 147.

Ромънски свидѣтелства по въпроса за Добруджа. (1878 г.)

Признаваме че е много трудно да се обожда този въпросъ хладнокрѣвно и безпристрастно. Първо, защото се намираме подъ натиска на едно голѣмо нещастие и второ, защото сме заплашени, въ случай че откажемъ прѣдложеното, да не бъдемъ съ нищо обещени. По подобно положение, очевидно, всѣки може да бѣде измѣтанъ, тласкавъ да дѣри обещание въ каквото може и съ каквото му е позволено.

Каквито и да сѣ обаче основанията, които биха ни принудили да приемемъ Добруджа, колкото болезнено и трогателно да е положението, до което сме докарани, прѣдъ всичко това, ние трѣбва да поставимъ здравия разумъ, който отъ оной непоколебимо противъ анексията на Добруджа.

Ето на кратко кои сѣ аргументитѣ:

1). Добруджа географически и етнографически не е частъ отъ нашата земя. Географическото ѝ положение отгатакъ Дунава, показва че тя е едно продължение на България и е населена повече съ турци, татари, черкези, българи, а съвсемъ малко ромъни.

2). Защото е отдалѣна отъ Ромъния съ нѣколко

рѣки, каквито сѣ различнитѣ рѣки на Дунава, които правятъ прѣзъ, по голѣмата частъ отъ годината, съобщението между тѣи двѣ земи не само трудно но и почти невъзможно.

3). Добруджанското население както е известно, е обирщина отъ най-разбойнически племена, събрани отъ цѣлъ свѣтъ. И за въвеждането на реда, ще трѣбва да държимъ въ тази областъ една постоянна и многобройна войска.

4). Добруджа, бидейки една блатиста областъ, кждѣто трѣската е епидемична, се нуждае отъ редъ здравословни поправки, кате канали, шосета, плантации, разходитѣ за които ще затруднятъ нашето финансово положение и ще бѣдатъ въ най-голѣма несправдливостъ съ сѣмънскитѣ области, които бихме могли да извлечемъ отъ направенитѣ жертви.

5). Понеже Ромъния е въ невъзможностъ отъ да направи годобни жертви добруджа ще се обрѣне въ една вѣчно зоряща гробница за ромънскитѣ чиновници и войски. Въ всѣки случай ще бѣде провала за нашитѣ финансии.

6). Добруджа ще бѣде една вѣчно отворена, рана една бѣлакана раздоръ между Ромъния и България, постоянно и успѣшно експлоатирана отъ ония, които иматъ интересъ да ни гледатъ въ вражда и конеликти съ българитѣ. Тя ще остане въ недалечно бъдеще, единъ новъ български въпросъ, съ който постоянно ще се усложняватъ работитѣ на Изтокъ отъ ония, които търсятъ ловъ въ мѣтна вода.

7). И най-послѣ чрезъ анексията на Добруджа, пада която областъ нѣмаме никакво истори-

часко или поне завоевателно право; не оправдаемъ грабежитѣ, и върху сѣ опрѣдѣля насъ въ 1775 г. отъ Австрия и въ 1812 г. отъ Русия. Тѣи основания вѣрваме да сѣ прѣдоставятъ за да ги въздържатъ отъ едно простирание отгатакъ Дунава.

Би било слѣдователно добръ, отъ жизненъ интересъ, на Ромъния, да се откажемъ, ясно и просто, отъ всѣкакво териториално оголѣвяване за дадения бѣгъ на Дунава.

Да останемъ по добръ, както гласи пословицата — сиромаси не сѣ чиста душа! Обещание за обожаната загуба на Бесарабия, ще трѣбва да търсимъ на друго мѣсто, а не въ териториално разширение отгатакъ Дунава. Нѣма дѣримъ това уголѣвяване въ удюиането на нашитѣ интелектуални и морални сили, въ една овърхъ избѣжна дѣятелностъ, развивана по всѣки напращания на националната активностъ, въ внушаване на народната душа почватъ къмъ порядъка, закѣнитѣ, любовъ къмъ отечеството, съвестността и въздържаността, промѣкване на всѣки чиновници отъ чувствата на дълъгъ и моралностъ въ постепенно и спокойно развити на гражданскитѣ и политически урѣждения съ една дума казвамъ, въ за силването на всѣки съсловия, които съставляватъ силнитѣ националности.

Въ тѣи трудни, въ сигурни срѣдства, ще намѣримъ въ недалечно бъдеще потребитѣ сили за възрѣждането цѣлостта на ромънската държава!

Stema Romaniei № 131, 23/IV-1878

(Слѣдва).

факта за раздѣлването на Добруджа на северна и южна. Това малолетство въпреки погледното е отъкъмъ право, но се недоглеждатъ вътрѣшните и историческите данни по раздѣлването на Добруджа. Южна Добруджа бѣше прѣзъ 1913 год. чрезъ подлото нападение на Ромѣния откъсната докато северна Добруджа още отъ Берлинския конгресъ стана ромѣнска земя въ замена на Бесарабия, която взе Русия. Отъ като България въ 1916 год. се намѣси въ войната съ Ромѣния, която воюваше вече съ Австро-Унгария нѣмаше ни за моментъ съмнѣние; че на България, като по бѣдна премия, ще се повърне загубеното въ 1913 год. По далечните претенции на България върху северна Добруджа бѣха добри обосновавани отъ българско гледище, а и централните сили ги припознаха по принципъ; но това парче земя бѣше завладѣно дружно и при участието на турски войски, затова неговото бѣдѣ е естествено трѣбвало да се рѣши прѣдъ общо обсъждане и по съгласието на всички участници. Затова дойде отъ българска страна предложението южна Добруджа да се обедини съ България, а северна да остане временно подъ общо съвладѣние, като при това България получи принципално увѣрението на всички, че по късно и тази частъ ще се присъедини къмъ нея. Ето защо българската преса неоснователно прѣписва въ германска тежестъ установяването на кондоминиума.

Ив. Наранджуловъ.

(Първи прокуроръ при касацион. съдъ).

Отношенията между съюзниците

Продължение.

(2)

Слѣдъ като всички тѣзи възражения сѫ отстранени, като безсѣдържателни, повдигнати, се другъ единъ самостоятеленъ въпросъ: границата между Турция и България не трѣбва да бѣде стратегическа; тя не трѣбва достатъчно да осигурява първата държава противъ втората и слѣдователно втората трѣбва да отстоява на първата нѣщо отъ своята територия. Една поправка на границата може да се иска отъ една страна, която е рѣшена да воюва въ случай, че доброволно не бѣде удовлетворена, или пъкъ поправката може да бѣде предложена отъ държава, която иска да избѣгне войната, както въ случая съ Австро-Унгария и Италия, прѣди послѣдната да се намѣси въ днешната война. Но една държава да иска отъ своята съюзница, каквато и да е частъ отъ нейната територия, и то по добър да се гарантира въ случай на една евентуална война, до колкото ни е извѣстно, нѣма прецедентъ въ свѣтовната история. Наистина Англия въ 1878 год. взе островъ Кипръ съ съгласието на Турция, като нейна съюзница, но това стана не за да защити себе си противъ Турция, но за защита на Турция отъ Русия. По силата на едно формално съгласиение, Турция отстъпи на България, за да спечели нейното съюзничество, една малка частъ отъ областта, която послѣдната бѣ завладѣла въ Балканската война, и слѣдъ тази погранична поправка, България имаше основанието да приеме и да върва, че пограничния въпросъ между дѣятъ съседни страни е окончателно разрѣшенъ, още повече когато тоя международенъ договоръ биде сключенъ отъ посрѣдничеството на Германия. Сега когато масилото една е засѣхнало върху договора, Турция иска неговото анулиране. Защо? Обстоятелствата се били изменили. Това означава сѣкото или подобно на онова, което въ 1913 г. съюзната (!) Сърбия искаше отъ насъ: Измѣнение на единъ договоръ, поради измениени обстоятелства. Това е принципа *Rebus sic stantibus* (при дадени обстоятелства). Този принципъ въ международното право по никакъ е служилъ, за да се анулира единъ старъ международенъ договоръ, когато условията и обстоятелствата, при които е сключенъ, сѫ напълно измениени и сѫ настъпили други условия, при които ония договоръ се указва за неизпълнимъ. Но да се държи на тоя принципъ, като поводъ за анулирането на единъ вече изключенъ отъ дѣя—три години договоръ, да се иска унищожението му отъ оня държави мѣже, които собственоръчно сѫ го подписали и сключили; или пъкъ сѫ дали своето съгласие за неговото сключване, това вече значи да се въвежда принципа *Sui rebus sic stantibus*. Това означава под копаване на единствено здравитѣ положения на международното право, отричането на най-малката отадѣлност на международните договори. Искането на Сърбия въ 1913 год. въз основа *Rebus sic stantibus* имаше поне едно привидно оправдание отъ международно правно гледище въ тая смисълъ, че тя искаше измѣненето на единъ още не изпълненъ договоръ, когато въ настоящия случай, договора между Турция и България отъ 1915 год. още ежката година се приведе въ изпълнение. По послѣдните събития показана, че Сърбия не би се рѣшила да иска измѣненето на съюзния договоръ отъ България, ако не бѣше си осигурила поддръжката на Русия. Това днесъ българитѣ знаятъ и затова лебно облявно е да си поставятъ въпроса: Турция би ли повдигнала тѣзи претенции и къмъ насъ, безъ да бѣде убѣдена че ще бѣде поддръжана отъ централните сили?

(Край).

ОТЗИВИ

Турскиятъ военни цѣли.

Откажъ нашитѣ добри и лоялни съюзници — заеха побѣдоносно Кримъ, Кавказъ, Къротъ и Батумъ, тѣхнитѣ военни цѣли се разширяватъ и растатъ не съ дни, а съ часове. Джелалъ Нури въ в. «Ати» ги очертава

Турция трѣбва да получи въ края на войната: Палестина, Месопотамия, Арабия, Египетъ, Кримъ, Транскавказъ, Додеканезитъ, Триполитания, Кирайея, островитѣ въ Архипелага, Критъ и отгоръ на туъ, като компенсація за Добруджа, доминитѣ Мѣста въ Струма, т. е. цѣла Южна Тракия. Джелалъ Нури е великодушенъ: Той обявява Дедеагачъ за свободно пристанище за да се ползува отъ него и България.

Лѣтнитѣ горещини, очевидно, указватъ своето влияние въ Цариградъ, нѣмаже не може да одъясни, какъ хитритѣ турски политити не могатъ да си направятъ тая проста сметка: ако въ три години не можаха да си върнатъ отнетитѣ нѣмъ прѣзъ тая война земи, колко години ще имъ сѫ потребни, за да взематъ всичките области, които Джелалъ Нури изброява, при условия, че тамъ нѣма да се основаватъ болшевишки републики.

Другъ е въпросътъ, разбира се ако Турция вземе цѣлата руска черно-морска флота: тогава английското владичество въ Арабия и Египетъ, Италианското въ Триполитания, Кирайея и Додеканезъ, Гръцкото въ Критъ и Архипелага и Българското въ Южна Тракия сигурно ще бѣде съ единъ замахъ унищожено.

ВОЛЯТА

НА ДОБРУДЖАНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ

СОФИЯ.

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ.

За втори пътъ отъ освобождението на Добруджа, празнувайки най-тържествено празника на народната просвѣта — св. Кирилъ и Методи, мѣстнитѣ народенъ комитетъ въ с. Еня-сала, Бабадашко, ползува се отъ случая да заяви, че населението отъ пай-голяма майка посрѣща Букурешкия миръ, относно оставянето северна Добруджа въ владѣнието на Централния съюзъ. Прѣдъ годѣнитѣ жертви които храбри български народъ даде за освобождението ни отъ ромѣнско иго, високо протестираме противъ установяването на кондоминиума — голяма обидна и неправда за насъ. За лишенъ пѣтъ вече декларираме нашето желание. Никакъвъ кондоминиумъ — изворъ на национални вражди, а настоятелно искаме незабавното ни присъединяване къмъ Отечеството ни България.

Прѣдседателъ Илия М. Илиевъ

Секретаръ Данамъ Игнатовъ

Празнувайки днесъ празника на народната просвѣта съ скупшено сърдце си спомняме за голѣмата неправда, сторена съ добруджанското население съ Букурешкия миръ, който ни отнема правото за самоопредѣляне и остави родината ни подъ чуждѣтъ искусственъ кондоминиумъ. Прѣдъ своя Царъ се закѣваме, че нѣма да еуремъ въ борбата, до като не видимъ обединението на цѣлата ни родина отъ общото ни отечество България. Разчитаме на мощната поддръжка на цѣлия български народъ.

Прѣдседателъ Народния Комитетъ въ Тузла —

Кюстенджайско: Ю. Василевъ

Секретаръ М. Върбановъ

Народния Комитетъ въ Липница, Кузгунско високо цѣни бравоски подарената му свобода, обаче неоправданъ кондоминиумъ създаденъ за Добруджа, ни силно огорчи. Протестираме рѣшно тая неправда и искаме пълна свобода за цѣла Добруджа по тѣ родното българско управление. Молимъ Вашето Височайше участничество

Прѣдседателъ Д. Петковъ

Секретаръ Ив. С. Николовъ

МИНИСТЪРЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ.

Мѣстниятъ Народенъ Комитетъ въ с. Тестемелъ, Коджоланско, празнувайки великия празникъ на Просвѣтата, позволява си да изкаже своето огорчение и загриженостъ отъ Букурешкия договоръ. Кръвта на надналитѣ герои, които обагра по силно алеянтъ макове по добруджанскитѣ полета, шо ни спомня винаги за извършената голѣма неправда. Заявяваме, че нежеламе да димаме прѣзъ маски, а само чрезъ дробаежъ на България.

Прѣдседателъ Д. Митовъ

Секретаръ Г. Христовъ

Народниятъ комитетъ въ с. Липница, Кузгунско, слѣдъ кървавитѣ жертви на българската армия за свободата на Добруджа, слѣдъ нашия гласъ за самоопредѣлене, заживъ съ твърдата вѣра, че Добруджа е свободна. Но кондоминиумътъ, създаденъ само за нашия край, ни силно огорчи. Протестираме рѣшно

тая искусствена раздѣла и молимъ твърдотъ Ви за стапничество за прѣмахване на създадената неправда. Нашиятъ идеалъ е, протестниенето на цѣла Добруджа къмъ майка България.

Прѣдседателъ Г. Петковъ

Секретаръ Ив. С. Николовъ

Празнувайки великия възбългарски денъ — празникътъ «св. Кирилъ и Методи», ний изразяваме още веднѣжъ прѣдъ Васъ надеждата, че българското правителство ще прояви всички сили на държавническа издръжка за близкото пълно осъществяване на нашитѣ копнежи — и ний жителитѣ отъ северна Добруджа, да се намѣримъ въ прѣгръднитѣ на майката — отечеството ни България.

За населението на с. Кара-Харманъ, Кюстендж. окоп.

Кметъ Г. Стояновъ

Прѣдседателъ на черковно учил. настоятелство

Г. Драгановъ

ГЛАВНОКОМАНДУЮЩИЯ ДѢЙСТВ. АРМИЯ.

Народния комитетъ въ с. Литница, Кузгунско, слѣдъ прогонването отъ храброто българско войнство на угнетителитѣ ни ромѣнцитѣ, слѣдъ като въ Бабадашкия съборъ се самоопредѣлихме, почувствува, че свободата изгрѣ надъ цѣла Добруджа. Обаче искусствено създадения чрезъ Букурешкия миръ кондоминиумъ ни крайно огорчи. Протестираме рѣшно теглената съ нищо неоправдана нова граница. Нашето искрено желание е прѣмахването и частъ по-скоро и присъединението на цѣла Добруджа къмъ майка България, Разчитаме, Г-нъ Генералъ, на Вашето пълно съдействие.

Прѣдседателъ Г. Петковъ

Секретаръ Ив. С. Николовъ

Днесъ празнувайки празникътъ на «св. Кирилъ и Методи», ний жителитѣ отъ с. Малкъ Гаргалъкъ Кюстенджеска околия, горящи отъ желанието да завимъ прѣдъ Васъ наше непоколебимо рѣшение да стоимъ до край осъществяването цѣла Добруджа къмъ отечеството на майка България.

За населението отъ с. М. Гаргалъкъ. Прѣдседателъ: на мѣстния Нар. Комитетъ Венко Колевъ

ИЗЪ РОМѢНИЯ.

(Отъ нашия специаленъ кореспондентъ).

Букурешъ. Групата на Петръ Карпъ нѣма да взема участие въ заседанията на парламента. Това нейно въздържане се обяснява съ обстоятелството, че е твърдъ малобройна за да може да укаже нѣкакво влияние върху парламента, въ духътъ на нейнитѣ възгледи. По тоя начинъ групитѣ въ парламента се свеждатъ на правителственитѣ консерватори, попаристи, партията натруда и групата Авереско.

Демобилизацията на ромѣнската армия отъ Крайски указъ е продължена до 1 Юли старъ стилъ.

На 16 юни се отпразнува тържествено закриването на учебната година въ българското основно училище и прогимназия въ Букурешъ. По случая държа рѣчь директора на училището, слѣдъ което ученицитѣ дадоха хубава забава, съ хоръ, декламации и прѣрасло изпълнената отъ дѣцата оперета „Балътъ на цвѣтитъ“. Слѣдъ забавата, българския пълномощникъ Генералъ лейтенантъ Тангилевъ отправи къмъ присутствующитѣ нѣколко високо патриотични и насърчителни думи, съ похвали за постигнатия успехъ. Слѣдъ подаръ дѣтъ хиляди лева, отъ чийто прихидъ годишно да се дава награда на най-приближния ученикъ и лично раздаде смирѣтелствата на дѣцата. Учителското тѣло заслужава всѣка похвала за постигнатия успехъ.

СЪОБЩЕНИЕ.

Управлението наследството на Н. Хр. Ючормански — Варна, извѣстна за знание: 1) че бившия управител на стопанството въ село Юстѣчларъ (Добричка околия), Петръ Василевъ, съ 15 май т. г. не е вече на длѣжностъ при сѣкото и нѣма право да сключва каквито и да било одѣлки, договори за даване или взимане и пр. подъ наситъ и да миксирва каквито и да сѫ суми за сметка на управлението. Горѣспоменатия не прѣтѣжава никакво пълномощно издадено отъ менъ или пъкъ отъ моя пълномощникъ Димитър Атанасовъ; 2) че никой другъ бившъ пълномощникъ ми Димитър Атанасовъ, освѣденъ отъ менъ съ сѣквално пълномощно, нѣма право да миксирва каквито и да сѫ суми за сметка на управлението, нито пъкъ да сключва договори за даване подъ наситъ и да сѫ покрити или непокрити имоти въ Варна, Балчикъ, Бургасъ, Капарна и стопанствата Юстѣчларъ, Хощкадемъ, Сарж мѣше — Добричка околия и Калина (Емирлеръ), Раковски (сидъ Ахмедъ) — Балчикъ околия. Всички договори или търговски писма или пъкъ такива издадени рѣшно получени суми, ангажирани управлението, ще носятъ печата на управлението сѣрѣненъ съ подписа на Димитър Атанасовъ. Всички договори или каквито и да сѫ търговски писма, не носещи печата на управлението и подписани отъ когото и да другъ, оставатъ невалидни.

Управителъ наследството на Н. Хр. Ючормански

А. Н. Ючормански.

1—2

